

Proză

Benyovszki Alexandru

Cămila

Era odată în deșert... Era o cămilă singură. Ea se plimba de colo-colo ca să transporte apa de la cea mai apropiată oază, la templul faraonului din regiune.

De cele mai multe ori, era maltratată de beduinii (oamenii de încredere ai Faraonului), care o întrețineau. Deodată, ea avu un gând nebunesc de a evada din mâna lui; dar știa că, după aceea, va trebui să se descurce singură și să își găsească de mâncare și loc de odihnă. Și, cum era obișnuită să fie hrănită și adăpostită de către oameni, aceasta era pusă serios pe gânduri, plănuiind cum să procedeze.

Deși nu putea vorbi, era înțeleasă de oameni, datorită unui „traducător”, ce putea descifra sunetele scoase de animal, având capacitatea de a le transpune în cuvinte. În ziua în care s-a decis ce să facă, a cerut să fie primită în fața Faraonului. Acesta o privi curios în ochi, neînțelegând problema.

Cămila i s-a adresat astfel:

- Stimate Faraon, îmi pare rău să te anunț, dar am luat hotărârea de a-ți cere să mă eliberezi de sub tutela ta.

Surprins, faraonul se uită cu o privire feroce - care exprima clar dezacordul -, dar se abține și întreabă:

- Și pe ce motiv aș face-o?
- Oamenii Domniei tale mă tratează din ce în ce mai rău, îmi dau mai puțină mâncare ca la început, mă biciuiesc atunci când eu vreau să mă pun la somn și nu-mi mai întrețin adăpostul cum ar trebui.

Faraonul se uită cu mirare la traducătorul său, parcă cerându-i sfatul. Acesta nu-l privi în ochi, dându-i semne de nesiguranță și neliniște. În cele din urmă, faraonul zise:

- Voi vorbi personal cu ei. Deocamdată, răspunsul meu este nu.

Cămila salută posomorâtă și plecă înapoi la adăpost.

A doua zi, de dimineață, cămila este rugată să se prezinte imediat faraonului. Alături de el, erau prezenți și beduinii responsabili de îngrijirea ei. Toți tăceau și ascultau cu cea mai mare atenție cuvintele Faraonului.

- Am înțeles că voi nu mai aveți grijă de cămila noastră așa cum s-ar cuveni. Dacă vreunul din voi nu ia cuvântul în acest moment, veți avea de suferit toți!

Beduinii se uitau cu teamă unul la celălalt, neștiind cine să ia cuvântul. La un moment dat, venise un trecător în templul Faraonului, fără a-l cunoaște nimeni din încăperea:

- Am să iau cămila în grija mea, zise trecătorul.

Faraonul nu mai știe ce să creadă. Îl întrebă scurt:

- Și dumneata cine mai ești? Și cum ai intrat aici?
- Eu sunt cel pe care Domnia ta l-ai dat afară din templu acum 10 ani, pe motiv că nu mă conformam ordinelor tale. Când, de fapt, adevărul e că mă ridicam peste așteptările tale.

Dintr-o dată, faraonul își aduse aminte de el.

Cămila simțea că acum e momentul să scape din mână Faraonului, dându-și seama de esența spuselor lui.

- În primul rând, zise Faraonul, cămila nu îți aparține. În al doilea rând, îți ordon să ieși acum din templu, altminteri nu vei mai pleca de aici.
- N-ai idee câte am învățat de când am plecat de aici, zise el râzând. Și am de gând să-i ofer această șansă și „cămilei voastre”, spuse ironic, arătând înspre cămilă.

- Momentan ai șansa de a pleca viu de aici, se enervă Faraonul.

La aceste spuse, se lăsă un moment de tăcere profundă. Profitând de ocazie, cămila luă cuvântul:

- Pe mine nu m-a întrebat nimeni ce vreau. Și eu aleg să plec cu el!, rostise ea hotărâtă.

Faraonul turbă. Beduinii tremurau de frică. Trecătorul stătea calm. Iar cămila aștepta sentința Faraonului. Într-un final, Faraonul cuvântă:

- Fie cum vrei tu! Dar după să nu te întorci la mine cu ochii în lacrimi că îți era mai bine și vrei să te primesc înapoi!

Cămila dădu din cap aprobator.

- Din acest moment, amândoi părăsiți templul, spuse prompt Faraonul.

Trecătorul luă cămila și plecă cu ea la cea mai apropiată oază...

De la acea oază, trecătorul umplu două găleți și îi spuse cămilei:

- De astăzi încolo, te voi ajuta să-ți găsești o casă și îți vei face o familie, îți promit!

Cămila dădu din cap afirmativ, uitându-se cu o privire senină înspre el, punându-și toată încrederea în el. Însă, aceasta tot avea o umbră de îndoială în privința lui, începând să se gândească dacă nu era mai bine la templul Faraonului.

- Nu-ți face griji, știu ce gândești acum... O să reușim amândoi să ne găsim drumul. Doar trebuie să fim alături unul de celălalt!

Și astfel, începu trecătorul să povestească despre anii petrecuți în slujba Faraonului, arătându-i cămilei empatie și căldură. În tot acest timp, cămila îl ascultă cu atenție maximă, încercând să-și dea seama dacă e într-adevăr demn de încrederea sa, sau are un interes ascuns.

Până la finalul poveștii, îi păru că el chiar dorea să o ajute. Atunci îl întrebă, în limba sa:

- Și de aici încotro mergem?
- De aici, scumpa mea cămilă, începe drumul nostru...

La auzul acestor cuvinte, cămila nu știu ce să înțeleagă. Totuși, înainte să pornească la drum, cămilei îi mai veni o întrebare:

- Cum te cheamă? Ca să știu cum să-ți spun.
- Păi, tu cum ai vrea să-mi spui?, o întrebă acesta.

Cămila, tot mai nedumerită, îi răspunse: „Rabadam”!

El râse câteva secunde, apoi o întrebă:

- Și de unde vine numele?

Cămila răspunse nesigură:

- Am auzit prin templu ceva și m-am gândit...
- De fapt, răspunse Rabadam, e numele unei sărbători.

Cămila tăcu.

- Dar, după cum ți-am zis, poți să-mi spui așa. Dar pe tine cum te cheamă?
- Eu n-am primit un nume, spuse ea rușinată.

Rabadam zâmbi.

- Atunci, îți voi spune Isis. E nume de zeiță, continuă el.

Cămila zâmbi.

- Cred că ne vom înțelege tot mai bine de acum, zise el mai departe...

Astfel, drumul lor începuse... spre necunoscut! Nici unul, nici celălalt nu știau pe unde s-o apuce.

Dimineața următoare, amândoi s-au trezit lângă niște corturi. Dar cum au ajuns ei acolo?

Surprins, Rabadam, după cum îl numise cămila, a mers către primul om pe care l-a întâlnit în cale. Acesta i-a făcut semn să se oprească.

- Sunteți în siguranță, spuse el. Niciunul dintre noi nu vă vrea răul!
- Și cum putem avea încredere în voi?, replică Rabadam.
- Pentru că știm de unde ați venit. Vedeți, nu sunteți singuri...
- ...Singurii care l-am înfruntat pe Faraon?
- Întocmai!
- Înseamnă că vom fi prieteni, zise trecătorul sigur pe el.
- Așa sperăm și noi, intervenise alt localnic.

Rabadam stă și se uită lung la al doilea interlocutor, apoi la toți cei care veniseră. Îți făcu curaj și continuă:

- Tu trebuie să fii liderul!
- De unde știi?, îl întrebă acesta curios.
- După răspunsul pe care mi l-ai dat...
- Și ce anume te-a făcut să-ți dai seama?

Se opri o secundă să se gândească. „Dacă zic ceva nepotrivit?”, se întrebă. „Dar, cu toate astea, merită să încerc!...”

- Atitudinea!, replică acesta hotărât.
- Bun răspuns, spuse liderul, dând în același timp din cap. Bine ați venit în tabăra noastră!, îi primi acesta cu zâmbetul pe buze.